

Dependența

Dependența

„Despărțiți de Mine nu puteți face nimic!” (Ioan 15.5)

Cînd sîntem cu adevărat slabi, Dumnezeu nu ne părăsește; însă dacă nu avem sentimentul slăbiciunilor noastre, trebuie să învățăm să-l cunoaștem prin experiență.

Marea problemă pentru noi este să ajungem la o deplină dependență de credincioșia lui Dumnezeu și de dragostea Sa neobosită, care ne vor conduce pînă la capătul călătoriei.

Conștiința slăbiciunii sale îl va împiedica pe un credincios de a îndrăzni să facă un pas fără Dumnezeu.

Locul în care se află puterea este totdeauna acela în care sîntem nevoiți să ne sprijinim pe Dumnezeu. Condiția ca un suflet să fie într-o stare bună este dependența conștientă de Dumnezeu.

Să ne găsim plăcerea în dependență, în gîndul că o Persoană divină Se interesează de nevoile noastre și ne poartă de grijă.

Nimic nu este mai trist decît să vezi pe un creștin că trăiește liniștit și confortabil pe o cale lesnicioasă, pe un drum ușor al mondenității, mergând înainte, zi după zi, fără nici o dependență de Dumnezeu.

Avem în fața noastră două posibilități: să rămînem în dependență de Dumnezeu sau să cădem.

În fiecare amănunt al vieții noastre, nu există binecuvîntare decît în dependența de Dumnezeu. Dacă, vorbind acum, aș înceta să trăiesc în dependență de El, chiar prin acest fapt aș pierde complet binecuvîntarea care ar rezulta pentru sufletul meu. „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic”. Eu nu pot să vorbesc, iar dumneavoastră nu puteți să ascultați cu folos, fără a fi în dependență de Domnul. Nu putem să facem o vizită folositoare, fără ca mîna Sa să fie cu noi!

Ceea ce avem de făcut este să ne sprijinim pe brațul Domnului, orice s-ar întîmpla; și să NU ne agităm ca să găsim ajutor în altă parte.

Putem să spunem lucruri adevărate în rugăciunile noastre sau în mărturisirea noastră, însă dacă nu realizăm dependența noastră de Domnul, nu vom avea puterea Sa în luptă.

Dacă biruința nu ne conduce la închinare, ne despărțim de Dumnezeu îndată ce ea a fost cîștigată. Cît de trist este să vezi că o biruință nu duce, adesea, decît la bucurie, în loc de a ne aduce să realizăm o dependență mai mare de Dumnezeu și să găsim tot mai mult plăcerea noastră în El!

Să ne amintim că, dacă sîntem în întregime în dependență de Domnul, ispita nu ne va atinge, încercarea poate să vină; dar, ca Domnul Isus, noi vom putea spune: „Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl?” (Ioan 18.11). Dacă sîntem aproape de Dumnezeu, orice încercare devine o ocazie prețioasă de a arăta o mai mare ascultare; altfel, ea este o ispită de a ieși din calea dependenței.

Nu putem să ne depărtăm de El nici măcar un singur moment. Și cît de prețios este să ne încredem în El! Simt că toată lucrarea noastră ar trebui să fie expresia formală și pozitivă a gîndului lui Dumnezeu; și este un lucru solemn să gîndim că noi depindem astfel direct de El și lucrăm ca din partea Sa.

Nimeni nu poate să ne smulgă din mîinile Domnului Hristos, însă pentru ce ne-ar fi spus acest lucru, dacă n-ar fi fost un pericol real, de care trebuie să ne păzească? Lupul răpește și împrășteie oile (Ioan 10.12). Acest cuvînt „răpește” este același ca în versetul 28: „lupul nu poate să răpească oile din mîna Păstorului”. Cu toate acele-tea, răspunderea noastră intră în joc aici. Noi trebuie să depindem de El și să ne abandonăm îngrijirilor Sale care nu dau greș; ele sînt tot atît de prețioase pe cît este de necesară dependența de El.